

NĀC, SEKO MAN

Nu, nē, tas bija pirms Bekijas piedzimšanas. Un tāpēc es...es nodomāju: “Nu, zini...” es...es ēdu tikai auzu putras bļodiņu par desmit centiem. Nu, es vienkārši... Viņi deva man talonu, un vienkārši parakstīja, saprotiet, un es maksāju par to, atdevu to atpakaļ un iesniedzu to, jo man bija izdevumu atskaite.

2 Un viendien, kad mums bija patrolētāju sanāksšana. “Ak vai,” viņi sacīja, “kurš ir tas jukušais, kurš atskaitās par kaut ko tādu?” Saprotat? Galvenais pateica, zini: “Desmit centi brokastīm?” Lūk, tas izskatījās ļoti lēti uz to pārējo fona. Daži no viņiem norakstīja dolāru, saprotiet; divus dolārus par pusdienām. Bet es norakstīju tieši tik daudz, cik es maksāju.

3 Nu, es sacīju: “Nu, man nav nekādas vajadzības norakstīt naudu. Ko tad lai es daru, ja es ēdu tikai par desmit centiem?”

4 Mistars Fīlds, kurš bija direktora palīgs, sacīja: “Billij, tā vai citādi, noraksti vismaz dolāru.” Sacīja: “Tāpat kā to dara visi citi.” Sacīja: “Tev nevajag izcelties.”

5 “Nu ko,” es sacīju, “es...es nekad neēdu neko citu, izņemot auzu putras bļodu, un tieši to es pieskaitu.”

Sacīja: “Ak, nē, nekad vairs tā nedari.”

6 Nu, tad es nodomāju: “Ko lai es ar to daru?” Tad es sāku pieskaitīt piecdesmit centus par brokastīm. Pēc tam es ņēmu no turienes četrdesmit centus, ja jau man vajadzēja kaut ko iztērēt, atdevu tos kādiem bērņiem uz ielas; kādiem bērņiem, zini, kas izskatījās tā, it kā viņiem būtu vajadzīga kāda sviestmaizīte, sviestmaize. Nu, es nodomāju, varbūt es varētu... Pareizi, man to bija pateikusi pati kompānija. Tas bija cilvēks no tās kompānijas.

Lūk, es nodomāju: “Varbūt es kaut ko izdarīju nepareizi.”

7 Un tā, nesen šeit ar patrolētāju... Tagad viņi patrolē ar helikopteriem, saprotiet. Un tā, viņš pienāca un viņš apstājās. Viņš sacīja: “Paklausieties, brāli Branham, šis koks ir izaudzis.”

Es sacīju: “Jā.” Es sacīju: “Tur zem tā spēlējas bērņi.”

Viņš sacīja: “Vai mēs varam apgriezt tam galotni?”

Es sacīju: “Jā, bet nenocērtiet to. Saprotat?”

Viņš sacīja: “Nu, mēs gribētu to nozāgēt. Mēs jums par to samaksāsim.”

8 Es sacīju: “Nē. Nē. Es negribu, lai jūs to nozāgējat.” Nu, arī es zinu likumus par tiesībām šķērsot svešu zemes gabalu, zini, jo es strādāju tur septiņus gadus. Es sacīju: “Nē.” Es sacīju: “Es negribu to nozāgēt, bet galotni jūs tam apzāgēt varat.” Es sacīju: “Es...es parasti apzāgēju tam galotni, taču,” es sacīju, “jūs to varat. Jūs varat apzāgēt tam galotni, ja gribat.” Es sacīju: “Es, mēs ar brāli Budu grasāmies to apzāgēt. Mēs apzāgējam tos visus pārējos, kas ir šeit.” Un es sacīju: “Taču mēs gribētu saglabāt to bērņiem, Jāzepam un pārējiem, jūs zināt, bērņi spēlējas zem tā koka.”

9 Es devos braucienā. Kad es atgriezos, tas bija nozāgēts un aizvākts. Ak, viņus mierīgi varēja iesūdzēt tiesā, saprotiet, par to, ka viņi nozāgēja to koku, saprotiet. Bet es nodomāju: “Nu,” es sacīju, “Kungs, es par to pat neieņēšos.” Saprotat? “Ja ir kaut kas, ko es...ko es, par to, ka reizēm norakstīju, kaut ēdu tikai par desmit centiem, bet norakstīju 'piecdesmit centus.’” Saprotat? Es sacīju: “Ja tas ir kaut kā saistīts, tad lai tas kompensē to, saprotiet, ka...ka es...ka es to pierakstīju,

saprotiet. Lai es...” Un tad es beidzu sapņot par atrašanos Komunālo Pakalpojumu Kompānijā, saprotiet, jo tas droši vien bija bijis tajā visā.

Mums ir jābūt vērīgiem, ko mēs darām. Mums viendien būs par to jāsamaksā.

10 Bērni, nāciet šurp. Trūdiņ, tava mamma nesen bija atbraukusi. Manuprāt, tu nezināji, tu to nezināji. Es redzu, ka tas ir tāds kā pārsteigums. Un jūs teju teju saņemsiet skolas diplomu. Bet mēs šeit esam devušies kopīgā izbraucienā. Tagad es došos uz vienu sanāksmi, uzreiz pēc šīs sanāksmes. Un mēs dosimies mājās.

11 Es nodomāju, ka tā ir laba iespēja, lai parunātu ar jums visiem, un turklāt vēl nodomāju, ka būtu labi kaut nedaudz parunāt ar jauniešiem pirms jūsu izlaiduma. Izlasīt kādu pantu no Bībeles un vienkārši parunāt ar jums no sirds kādas desmit minūtes. Tad es noiešu malā no jūsu ceļa. Saprotat?

12 Pirms es runāšu ar bērniem, es sākumā gribētu kādu minūti parunāt arī ar lielajiem, ar jums visiem. Iespējams, lūk, varbūt tas bija nogurdinošs brauciens. Taču tas pārdzīvojums, ko es iemācījos no Dieva, to, ko es uzzināju no Tā Kunga, kopš atrodos šeit, es nemainītu to pret desmit tūkstošiem dolāru. Es patiesi ticu, ka esmu pilnībā pakļāvējis Visuvarenajam, un es...es ceru, ka šādi tas man būs vienmēr. Un ir tāds...

13 Kad es ierados, viena lieta...tas bija saskaņā ar vīziju, ka es stāvēju, lūk, šeit, virs Toskānas, kad atskanēja tas sprādziens. Nu, brālis Freds atradās tur, kad tas uzsprāga. Un tagad viņi to nofotografēja, ziniet, debesīs. Bet es daudz par to nedomāju, pat neievēroju to. Bet nesen tas mani kaut kādā veidā uzrunāja. Un brālis Normans, šis Normana tēvs pateica man, sacīja: “Vai tu to ievēroji?”

14 Un tikko kā es paskatījos, tur bija tie eņģeļi, pilnīgi skaidri saskatāmi, bija tieši tur tajā fotogrāfijā. Saprotat? Es paskatījos, lai noskaidrotu, kad tas notika, un tas bija tas pats laiks, kādu dienu vai divas pirms, tas ir, dienu vai divas pēc tam, kad es biju tur. Es noskaidroju, kur tas bija. “Ziemeļaustrumos no Flagstafas, tas ir Preskotā, kas ir zemāk par Flagstafu.” Nu, tas bija tieši tur, kur atradāmies mēs, saprotiet, pilnīgi precīzi.

15 “Divdesmit sešu jūdžu augstumā.” Nu, tvaiki nevar pacelties augstāk...augstāk par četrām vai piecām jūdzēm, mitrums, nekāda veida migla vai kaut kas tāds, saprotiet. Lidmašīnas lido apmēram deviņpadsmit tūkstošu augstumā. Tas ir, lai paceltos virs visiem mākoņiem, saprotiet. Un deviņpadsmit tūkstoši ir apmēram četru jūdžu augstums. Bet šis ir divdesmit sešu jūdžu augstumā un trīsdesmit jūdžu plats, un tam ir piramīdveida forma, ja esat ieskatījušies tajā fotogrāfijā.

16 Un pa labajai rokai, kā es jums sacīju, es ievēroju, ka izceļas tas eņģelis. Lūk, kur viņš ir, krūtis izriezis, spārni aiz muguras, tiecas uz priekšu, vienkārši tieši tā, kā tas bija. Es to pat neievēroju, ka viņi pirmoreiz... Tik daudz kas ir noticis.

17 Tieši nesen es biju ceļā, kad notika kaut kas, kas runāja uz mani par to, kas man...man ir jāizdara. Bet mans...mans sprediķis nav par to.

18 Reiz Leo Mersers pateica, pateica: “Brāli Branahm, vēlāk pienāks laiks,” sacīja, apmēram pirms pieciem vai sešiem gadiem, varbūt pirms septiņiem, sacīja, “Tas Kungs izmainīs tavu kalpošanu, brāli Branham.” Un sacīja: “Kad Viņš to izmainīs, tu, iespējams, vienkārši runāsi slimajiem, un viņi celsies no gultām, slimnīca pēc slimnīcas, un tā tālāk.” Tas nešķita pareizi, kaut arī es ticu, ka brālis Leo centās būt patiess tajā visā.

19 Taču tas neizklausījās pareizi, saprotiet, jo mūsu Kungs Jēzus nekad to nedarīja. Saprotat? Bet Viņš gāja uz slimnīcām. Tur bija kāds tajā slimnīcā. Vai jūs atceraties, kur tas bija Bībelē? Betezdas baseins. Tur gulēja liels daudzums nevarīgu cilvēku, sakropļotu, klibu, aklu, izkaltušu,

kuri gaidīja eņģeļi. Lūk, tā bija garīgajā slimnīcā, kur cilvēki gaidīja Dievišķo dziedināšanu. Un, lūk, Pats Dievišķais Dziedinātājs atnāca un dziedināja vienu, un aizgāja. Tāpēc jūs nevar sagaidīt, ka mirstīgs cilvēks vai kāda kalpošana, kas atnāks, būs vēl lielāka par to. Saprotat? Es nevarētu tam piekrist.

20 Taču, kad es sāku pagriezties, pār mani nonāca Svētais Gars. Es paprasīju Leo pildspalvu. Es paņēmu papīra lapu un to pierakstīju. Šodien tas atrodas viņa treilerī, ja jums kādreiz sanāks būt tur, kur tas atrodas. Tas ir tas vecais alumīnija treileris, kur es turēju savu ekipējumu. Tikko kā jūs ienākat durvīs, tur pa labi ir plaukts, pašā treilera sākumā. Tas stāv tur apakšā. Es noliku to tur. Sacīju: "Kādreiz tu varēsi to izvilkt. Dievs nekad nemainīs kalpošanu, bet Viņš izmanīs cilvēku ar kalpošanu." Lūk, kam ir jātiek izdarītam.

21 Saprotiet, es...es zinu, kas man ir jāizdara, taču es...es...es nevaru, es nevaru to darīt tādā stāvoklī, kādā es esmu šobrīd. Tāpēc ka man ir... Kaut kam ir jānotiek manī, ir vajadzīgs Dievs, lai to izdarītu.

22 Mēs tiecamies atgriezties mājās. Bērni skumst pēc mājām, viņi visi grib atgriezties. Tāpēc es plānoju aizvest viņus, ja Dievs dos, varbūt pēc kalpošanas sestdien, un tad doties atpakaļ. Kas būs tālāk, es nezinu. Taču es zinu, ka tikko kā manī kaut kas notiks, lai man būtu citas jūtas pret cilvēkiem, ne tādas, kādas tās ir šobrīd. Es biju atgrūdis cilvēkus, saprotiet, un es...es negribēju vairs ar viņiem ņemties. Jūs saprotat, ko es gribu pateikt, ar tiem, ko es saucu par "rikijiem, ricketēm", ar to, ko viņi bija izdarījuši. Es sludināju ar visu patiesumu, un Dievs to bija visvisādi apstiprinājis. "Un, ja jau viņi negrib Tam ticēt, nu, tad likšu viņus mierā."

23 Es grasījos doties tur uz ziemeļiem, lai pievienotos Badam šajā nākamajā rudenī, sākt iekārtoties tur augšā. Gaidīt tuksnesī, ļaut mani matiem un bārdai izaugt. Un, ja Tas Kungs gribētu, lai es kaut kur dodos, Viņš atsūtītu man Vārdu un es dotos lejup un to izdarītu.

24 Un būdams ceļā, kad es todien braucu, Viņš mani apturēja. Un es ieraudzīju, uz kuriem...kur es devos. Tagad es...es dodos kādā citā virzienā. Un es nodomāju, ka tad, kad es tikšu mājās, es uztaisītu, kā mēs to saucam, sirsnīgu sarunu, varbūt to ierakstītu lentā, un tad...un šādi cilvēki ieraudzītu, kāpēc bija tik pēkšņa pārmaiņa.

25 Un tā, bērniņi, tagad vienkārši... Tagad īsi palūgšim.

26 Kungs Jēzu, mēs esam pateicīgi par šo laiku, ka zinām, ka mēs esam sapulcināti šeit, jaunie un vecie, un pustumā vecumā. Un mēs vēlreiz esam sapulcējušies Mūžības šajā pusē, lai runātu par Tevi un par tām lietām, kas attiecas uz mūžīgo Dzīvību.

27 Un šovakar šeit atrodas šie jaunieši, daži no viņiem beidz skolu, daži jau ir beiguši. Taču es saprotu, Kungs, kaut ko, kas notika tikai pāris stundas pirms tā varenā trieciena jeb varenā sprādziena, kas notika tur augšā kalnā, ziemeļos no Toskānas, kad nonāca Tā Kunga eņģeļi. Es atceros, kas bija pateikts, un...un jo īpaši par jaunajiem cilvēkiem. Es lūdzu Tevi, Kungs, palīdzi mums saprast. Un lai es šovakar spētu pateikt šiem jauniešiem kaut ko, kas palīdzēs viņiem šajā ceļā. Jo, Kungs, mums visiem ir vajadzīga tā palīdzība šajā laikā.

28 Svētī mūs visus. Piedod mums mūsu grēkus. Un, ja ir kaut kas, ko mēs esam izdarījuši, kopš esam šeit, kas Tev nav patīcis, mēs lūdzam, lai Tu mums to piedod. Jo šodien mēs saprotam, ka rītdiena mums nav garantēta. Mēs nezīnām, kas sagaida mūs rītdien. Mums ir jābūt gataviem šodien, lai sagaidītu rītdienu. Un, Tēvs Dievs, mēs zinām tikai vienu veidu, kā to izdarīt, tas ir, kā sagatavoties satikt Tevi, jo pamazām mēs saprotam, ka tas sagaida mūs visus. Un viendien mums būs ar to jāsatiekas vai nu mierā, kā draugam vai bērnam, vai arī kā ienaidniekam. Mēs nemaz negrasāmies būt kas cits kā Tavi iemīļotie bērni. Dāvā visu to, mēs lūdzam Jēzus Vārdā. Āmen.

29 Šodien, kapādams nezāles, šorīt ļoti agri no rīta es atradu vietu Bībelē, kuru, es nodomāju, būtu labi izlasīt šajā reizē. Un tas ir...iespējams, tas nav pilnīgi piemēroti, bet es domāju parunāt tikai...tikai...tikai dažas minūtes. Es gribu izlasīt to no Lūkas Evaņģēlija 18. nodaļas. Par to raksta visi četri Evaņģēlija rakstītāji. 18. nodaļa un 18. pants.

Bet kāds priekšnieks Viņam jautāja: "Labo Mācītāj, kas man jādara, lai es iemantotu Mūžīgo Dzīvību?"

Bet Jēzus tam sacīja: "Ko tu Mani sauci par labu? Neviens nav labs, izņemot vienīgi Dievu.

Baušļus tu zini: tev nebūs laulību pārkāpt, tev nebūs nokaut, tev nebūs zagt, tev nebūs nepatiesu liecību dot, godā savu tēvu un...māti."

Un...sacīja: "To visu es esmu darījis un turējis to no mazotnes."

Kad Jēzus to dzirdēja, Viņš teica: "Vienas lietas tev vēl trūkst: pārdod visu...kas tev pieder, un izdali to starp nabagiem...tad tev būs manta debesīs...nāc seko Man."

30 Es domāju, ka vārdi *Nāc, seko Man*, būtu labākais padoms, kuru es varētu dot, vēršoties pie desmit tūkstošiem jauniešu vai arī pie tiem, kuriem es runāju šobrīd. Tā ir pavēle un visvarenākā lieta, kura, manuprāt, ir kādreiz kādam tikusi piedāvāta, un jo īpaši jaunam cilvēkam: "Sekoj Man."

31 Jūs kādam sekosiet. Lūk, jūs vienkārši... Atcerieties to. Jūs kādam sekosiet. Un tas, kādā veidā jūs sekojat tam cilvēkam, pārlicinieties, kam šis cilvēks seko. Saprotat? Mēs...

32 Pāvils reiz sacīja: "Sekojiet man, kā es Kristum." Citiem vārdiem sakot: "Tieši tā, kā es sekoju Kristum, sekojiet man."

33 Un tā, šajā pagrieziena punktā, šajā...šajā dzīves periodā, pie kura mēs visi nonākam. Un jūs bieži esat dzirdējuši, kā es kliežu "rikijs, riketa" un visu ko tādu. Tas, tas ir tāds periods. Tas ir tas periods, kurā mēs dzīvojam. Tie patiesībā nav tie cilvēki.

34 Tie cilvēki ir tieši tādi paši cilvēki kā mēs. Tie puīši, kuri drāžas pa ielām uz saviem jaudīgajiem aparātiem un nepareizi izturas, smēķē cigaretes un dzer alkoholu, un meitenes ģērbjas netikumīgi, un pārējās lietas, tās meitenes un puīši ir tādi paši kā mēs. Saprotat? Tās ir cilvēciskas būtnes. Viņi mīl. Viņi ēd. Viņi dzer. Viņi gul. Viņi elpo. Viņiem ir jāmirst. Viņi ir tieši tādi cilvēki kā mēs. Un tomēr viņi ir...

35 Viņus ir pārņēmis ļauns gars. Viņi to nezina. Tas nav to cilvēku dēļ, bet tāpēc ka reizēm kāds līderis, kuram viņi sekoja, ir aizvedis viņus pa nepareizu ceļu.

36 Lūk, jūs, meitenes un zēni, zināt kaut ko labāku. Jūs zināt. Jums ir iemācīts kaut kas labāks. Jums ir labāki vecāki, veselīgāka apmācība, lai jūs nedarītu kaut ko tamlīdzīgu. Jūs zināt labāk.

37 Taču viņi nezina, saprotiet, tāpēc ka draudzes, uz kurām viņi iet, tās ir mūsdienīgas draudzes, modernas. Un viņi...viņi vienkārši dzīvo šai dienai, kaut kam populārākam. Un, ak vai! Kas ir... Netikumīgais ir viņiem kļuvis par tikumīgo. Saprotat? Tāpēc viņi, kas... Kā es reiz sacīju, vienā filmā, kuru es šeit nesen noskatījos, par Sodomu un Gomoru, kad tā ar ļaunu garu apsēstā sieviete pateica Latam: "To, ko tu sauc par netikumīgu, es saucu par tikumu."

38 Jēzus sacīja: "Kā bija Noas dienās, tā būs, kad atnāks cilvēka Dēls." Tāpēc mēs atkal esam atgriezušies tajā stāvoklī.

39 Dažas minūtes apskatīsim to puisi, par kuru mēs izlasījām. Nav šaubu, ka tas jauniešis piedzima labā namā kā arī jūs, bērniņi. Viņu audzināja labi vecāki. Tāpēc ka tas apstiprinājās, kad

Jēzus nosauca viņam Dieva baušļus. Viņš pateica: “Es tos esmu turējis no mazotnes.” Tas rādīja, ka viņš bija...viņš bija...viņš bija izaudzināts pareizi. Viņš nebija kaut kāds paklīdenis. Un jūs zināt, ka viņš...viņš bija audzināts tā, lai viņš zinātu, kas ir pareizi, bērniņi, kā visi jūs. Droši vien auga ar dievbijīgiem mammu un tēti, kuri mācīja viņu pareizi, kad viņš bija bērns. Nu, tas ir labi.

40 Iespējams, kad viņš bija mazs bērniņš, viņa mātei bija lielas ambīcijas, ka reiz viņš kļūs par ievērojamu cilvēku. Viņa tēvs bija pietiekami bagāts, ka varēja sūtīt viņu skolā un...un iedot viņam izglītību, lai viņš varētu...lai viņam būtu laba izglītība un viņš varētu būt kaut kas šajā pasaulē. Un ar tās mātes un tēva patiesumu, kuri bija izglītojuši to jaunieci, un, iespējams, bija atnākuši uz viņa izlaidumu, kā jūs šobrīd, saprotiet, laiku, kad viņš pabeidza skolu un ieguva savu izglītību. Nav šaubu, ka viņš, iespējams, viņš bija tās mātes un tēva dzīves lepnums un prieks. Bez šaubām, tajā laikā viņam bija lieliski zirgi, kā jums ir automašīnas, un bija labi tētis un māte, kā jums visiem, kuri to visu uzmana, jums ir labs apģērbs un...un automašīna, un varat...un vienkārši baudīt dzīvi, tieši kaut kas līdzīgs tam, kas jums ir šodien.

41 Un tas tēvs un māte ar...pastāvīgā lūgšanā, lai...lai viņu dēls nekļūtu par tik vien kā parastu cilvēku, bet lai viņš kļūtu par īpašu cilvēku. To grib visi vecāki. Vai jūs sadzirdējāt, ka Jēzus pieminēja to bausli: “Cieni savu tēvu un māti,” un tad apstājās? Saprotat? Un tas ir jebkura vecāka mērķis, izdarīt to vislabāko saviem bērniem, ko vien viņi var, izglītot viņus, varbūt iedot viņiem to, ko viņi paši nevarēja dabūt. Tieši tā es jutos attiecībā uz saviem bērniem.

42 Es reizēm aizdomājos par sūtīšanu skolā, lūk; es aizdomājos, vai sūtīt Bekiju un Sāru, un Jāzepu uz tām vidusskolām un pārējo, kur notiek visas tās izdarības? Es iedomājos, ka paņēmsu viņus un aizvedīšu kalnos, un...un audzināšu viņus tur ar...kā dzīvo indiāņi.

43 Taču, lūk, kas tas ir. Kas ir tajā bērņā, tas arī iznāks ārā. Nav nozīmes, kur viņš atrodas, tas ir, tas iznāks ārā. Ja tur iekšā ir kas ļauns, tas iznāks ārā indiāņu nometnē. Ja tur iekšā ir kas labs, tas iznāks ārā jebkādā nometnē. Saprotat? Tas ir tas, kas ir tajā bērņā, bērņa saturs, tas, kas ir jūsos. Un tas, kādi jūs esat šobrīd, tādi jūs droši vien būsiet visu atlikušo dzīvi. Šobrīd jūs esat pārmaiņu brīdī.

44 Vai jūs to zinājāt? Astoņdesmit seši procenti to, kuri pievērsās Jēzum Kristum, izdarīja to līdz divdesmit viena gada vecumam. Tas to parāda. Statistika to parāda. Astoņdesmit seši procenti to, kas atnāk pie Kristus, atnāk nenasniedzot divdesmit viena gada vecumu. Tu, kad tu pārāudz to vecumu, tu kļūsti vairāk noformējies jeb nostabilizējies savos ceļos. Ak, tas ir iespējams, protams. Viņi nāk, septiņdesmit, astoņdesmit gadus veci, taču tas ir ļoti reti. Saprotat?

45 Tu veidojies, kad tu esi jauns. Tu nosaki savus mērķus, ko tu gribi darīt un ko tu centies savā dzīvē sasniegt. Tu domā par to. Un, kad tu domā, protams, tavš prāts...tavā prātā to ieliek kaut kas nepazīstams, kas...kas dominē tavā prātā. Un tad, kad tas nonāk tavā prātā, tad tu to runā, ka tu to grasies darīt. Un tad tavi centieni ved tevi uz to.

46 Un tā, māte un tēvs sagaidīja no tā jaunā cilvēka, lai...ka viņa mērķi būs īpaši; naudas pietika, lai to īstenotu. Un tad, bez šaubām, lūdzās, lai šim...šim jaunajam puisim būtu tāda iespēja. Redziet, viņi...viņi bija izdarījuši visu, ko viņi varēja izdarīt. Varbūt viņam bija smalki zirgi, un...un varbūt viņš bija ļoti populārs sieviešu vidū.

47 Un tas, kas attiecas uz vīrieti, attiecas arī uz sievieti, otrādi, saprotiet, jo šobrīd mēs runājam par cilvēka dzīvi, par dvēseli, gan par vīriešu, gan par sieviešu.

48 Un tad, pēc visām tām iespējām, kādas bija šim puisim, saprotiet, viņš kļuva “iedzīvojis”, kā mēs to dēvējam, tāds stāvoklis, kad viņam nevajadzēja neko daudz satraukties. Viņa vecākiem bija nauda. Viņam bija... Viņš bija ļoti... Viņš kļuva par priekšnieku. Tas šeit Bībelē ir pieminēts par to...kā jauns, bagāts, jauns priekšnieks. Un mēs redzam... Gados jauns, varbūt savā jaunieša vecumā, uzreiz pēc skolas, tikko saņēmis diplomu, iespējams, dažas nedēļas pirms tam, vai kaut kā

tā, viņš kļuva... Viņš bija priekšnieks, un viņam bija viss, ko sirds vēlējas.

49 Un tas zēns nebija nekāds mūsdienīgais *rikis*. Viņš bija jauks puisis. Manuprāt, Lūka par to rakstīja, vai arī, šķiet, tas bija Marks, ka Jēzus paskatījās uz viņu un nopūtās, jo Viņš iemīlēja viņu. Saprotat? Tajā puisī bija kaut kas īpašs. Tam puisim bija jauka personība. No kurienes viņš bija cēlies? No jaukas ģimenes, kura bija iemācījusi viņam Dieva baušļus un sekojusi, lai viņš tos ievēro. Un viņš to bija darījis, jau no pašas mazotnes.

50 Un tam puisim bija mērķis; viņš gribēja Mūžīgo Dzīvību. Viņš sacīja: “Labais Mācītāj, kas man ir jādara, lai iemantotu Mūžīgo Dzīvību?”

51 Redziet, ar visu to, kas tev ir šai pasaulē, tomēr tā dvēsele, kas ir tevī, saka tev, ka ir kaut kas, kas ir tev vajadzīgs un ka tev tā nav. Tikai ar bagātību... Tas ir, ne vienmēr tai ir jābūt bagātībai. Tā varētu būt kāda populāra, skaista meitene, viņa ir kļuvusi tik skaista, cik vien var iedomāties. Varbūt viņa ir ļoti populāra skolā. Varbūt tas puisis var dabūt jebkuru meiteni, kādu vien viņam gribās. Viņš jūtas tāds kā nodrošināts. Tā nav drošība. Tas nokaltīs tieši tāpat kā puķe uz lauka. Saprotat? Tas aizies. Tas ilgi neturpināsies. Tik vien kā daži saules cikli, un tas pazudīs, bet tev ir dvēsele, kurai ir jādzīvo Mūžīgi.

52 Tam jaunajam cilvēkam droši vien bija jauka personība, jo viņš stādījās priekšā Jēzum Kristum, kā zināms, ceļos noņemties. Viņš sacīja: “Labais Mācītāj, kas man ir jādara, lai man būtu Mūžīgā Dzīvība?”

53 Viņš sacīja: “Kāpēc tu sauc Mani par labu,” sacīja, “kad tu zini, ka tikai Viens ir labs, un tas ir Dievs?” Saprotat? Ko tas jaunais cilvēks šādi izteica? Ka Viņš bija Dievs. Saprotat? Viņš sacīja: “Tu zini baušļus. Ievēro tos.”

Sacīja, un tā, viņš sacīja: “Kādus baušļus, Mācītāj?”

54 Tas sacīja: “Baušļus 'godā savu tēvu un māti' un tā tālāk.”

55 Viņš sacīja: “To es esmu darījis jau no mazotnes. Redzi, es to esmu darījis.”

56 Viņš sacīja: “Un tomēr vienas lietas tev trūkst. Ej, pārdod, kas tev pieder, un izdali nabagiem, un seko Man.”

57 Kāda iespēja! Tas varētu būt bijis Pēteris, Jēkabs vai Jānis, viens no viņiem. Saprotiet, tas puisis bija apmācīts un uzaudzināts pareizi, un bija stādīts priekšā Kristum, lai lietotu visus tos potenciālus, kas viņā bija, lai izmantotu, droši vien izglītots, jauns, bagāts, ar ietekmi, ar ko viņš būtu varējis pasniegt Evaņģēliju, un tomēr noraidīja To. Cik...cik ļoti neapdomīgi rīkojās tas jaunais puisis! Saprotat?

58 “Seko Man.” Lūk, saprotiet, viņam bija kādam jāseko. Lūk, vai nu viņam bija jāseko to cilvēku ietekmei, ar kuriem viņš bija saistīts, kādas jaunas lēdijas ietekmei, kādas zēnu kompānijas ietekmei, ar kuriem viņš bija sagājies, ar viņa kolēģiem skolā, vai arī sekot Jēzum Kristum. Ar visām savām labajām īpašībām viņš tomēr zināja, ka viņam nebija Mūžīgās Dzīvības.

Bērniņi, lūk, par ko ir jāaizdomājas jums. Saprotat?

59 Un tā, paskatieties uz to puisi šovakar, kas viņš būtu varējis kļūt un kas viņš ir, kas viņš ir šovakar. Viņš kaut kur atrodas. Viņš bija cilvēks. Viņš kaut kur atrodas. Viņš gaida Tiesu. Viņš gaida, lai stātos Tiesas priekšā tajā Dienā, reiz noraidījis to iespēju, kas tiek piedāvāta jums, bērniņi, teju vai tādos pašos apstākļos; jauki jaunieši, labas personības, jauki tēvi un mātes, kādi jums ir, nav pat jāstrādā, ja vien jūs nesagribēsiet. Saprotat?

60 Taču ir kaut kas vēl, kas iet līdz ar to. Ir kaut kas, kas iet tam līdzī. Tas Vārds, šovakar, nekad nemirst. Tas joprojām ir izaicinājums katram jaunam vīrietim, katrai jaunai sievietei: “Seko Man.” Saprotat?

61 Vārdi nemirst. Kad vien jūs kaut ko izsakāt, vienkārši atcerieties, vai tas būtu slepenībā tavā mašīnā, vai tas būtu aiz kanceles, vai tas būtu kaut kur uz ielas stūra ar savu puisi vai meiteni, lai kur tas nebūtu, tas nekad nemirst. Tam...tam ir jādzīvo vienmēr.

62 Kad es ieraudzīju to meiteni, kuru es...reiz naktī vīzijā, jaunu, skaistu meiteni, Holivudas aktrisi, un es ieraudzīju, kā viņa mirst, izstiepusi roku, cenšoties dabūt palīdzību. Viņa nomira no sirdstriekas, Monro jaunkundze. Un tad, tas bija pirms diviem gadiem, un es redzēju, ka viņa mirst. Un pēc divām dienām viņa nomira.

63 Pēc tam, reiz vakarā es izdzirdēju tās meitenes balsi. Kā? Bērniņi man sacīja: “Tēti, tu pastāvīgi brauc uz to *Upi Bez Atgriešanās*”. Sacīja: “Šovakar viņi rāda tādu filmu.” Viņi nosauca man to konkrēto vakaru, kad to rādīs, kādu nedēļu vai divas līdz tam. Es nodomāju: “Nu, es gribu to paskatīties, jo es esmu bijis uz tās upes divas vai trīs reizes; apmēram piecas reizes, manuprāt.” Nu, man sagribējās to paskatīties.

64 Un tur spēlēja Monro jaunkundze. Nu, tā bija tā meitene, kuru es redzēju vīzijā. Un tur nu viņa bija, tur filmā un tēloja, tieši tā loma, kuru viņa tēloja filmā *Upe Bez Atgriešanās*, kad viņa filmējās tajā filmā, varbūt pirms piecpadsmit gadiem. Tā bija veca filma, iespējams, pirms divdesmit gadiem. Viņa nomira pirms diviem gadiem. Un lūk, tur atkal ir viņa, dzīva, katra darbība un katrs vārds. Saprotat? Tas joprojām ir ierakstīts uz magnetofona lentas, tas atkal ir dzīvs.

65 Ne tikai tas vien, bet viss, ko mēs sakām, dzīvo. Katrs vārds, ko mēs izsakām, nevar nomirt. Cauri šai ēkai šobrīd iet vārdi, cilvēku tēli. Televizors to uztver. Tu vari runāt šeit, bet tevi var dzirdēt it visur pasaulē, tai pat sekundē. Pat pirms tu izdzirdēsi to šajā telpā, tas apies apkārt visai pasaulei, caur elektroniku.

66 Un tas varens Dieva ekrāns to uztver. Un katra kustība, katra darbība, ko tu dari, tev būs jāsatiekas ar to Tiesā. Saprotat? Un tā, jaunais cilvēks, tā ir laba lieta – apstāties, aizdomāties par šīm lietām, saprotiet, tāpēc ka jums būs ar to atkal jāsatiekas. Saprotat?

67 Pasekosim šim jaunajam cilvēkam, tai iespējai, kas viņam bija, un ielieciet sevi viņa vietā. Un kāda meitene, tieši tāda kā Bekija un Merilina, tieši tā, it kā jūs stāvētu viņa vietā un dzirdētu to Balsi, kura joprojām dzīvo.

68 Tā joprojām dzīvo. Tā joprojām virzās. Zinātne saka: “Pēc divdesmit gadiem viņi spēs uztvert Viņa burtisko balsi, ar kuru Viņš runāja pirms diviem tūkstošiem gadu.” Tā joprojām dzīvo. Kā okeānā iemests olis, tas vilnis nekad nerimstas. Tas aiziet līdz krastam, tūkstošiem jūdzes, un atgriežas atpakaļ.

69 Kad balss reiz šādi ir izskanējusi gaisā, tā nekad nepazūd. Tiesā tu neko nevarēsi pateikt. Tas ir tur. Tur būs Jēzus Kristus Balss, kas ielūdza to jauno cilvēku: “Seko Man,” bet viņš to noraidīja, tas būs uz ekrāna, noskumis, jo viņam bija liels īpašums. Saprotat? Mums pat var nebūt... Ne jau vienmēr tā ir nauda. Tās var būt citas lietas. Saprotat? Jebkas, ko mēs uzskatām par dārgāku nekā tas aicinājums, saprotiet, tas kļūst mums kā nauda. Tas kļūst par kaut ko, kas mūs uzpērk.

70 Un tā, nedaudz viņam pasekosim. Kas notika, kad viņš novērsās? Viņš nepaklausīja tai Kristus Balsij. Viņš aizgāja ar saviem draugiem.

71 Nu, bērniņi, jūs visi esat jauki bērni, un jums ir vajadzīgi draugi, taču uzmanīgi paskatieties, kas ir jūsu draugs. Ja tas draugs seko Kristum, ej ar to draugu. Arī seko Kristum. Taču, ja tā nav,

nedari to.

72 Apskatīsim viņu. Mēs ieraugām, ka viņš droši vien saglabāja savus draugus. Viņš kļuva par lielu priekšnieku. Toreiz viņš bija priekšnieks. Vēlāk mēs redzam, ka viņš bija tik veiksmīgs, ka viņam...viņam...viņam bija jāceļ papildus šķūņi, lai tur ieliktu savu mantu. Un tad viņš pateica pats sev, kad jau bija kļuvis vecs un jaunības rūpes un pārējais bija aizgājis, viss, ko viņš darīja, iespējams, bija izklaide.

73 Kad padzīvojis vīrietis vai arī padzīvojusi sieviete kā es, kā mana sieva, jūsu mammas un tēti, diezin vai viņi par kaut ko tādu domā. Viņi nevar, viņiem nav vēlēšanās iet un...un skraidīt šurpu turpu pa ielām, ziniet, kā skraidītu jauni puīši un jaunas meitenes. Randīni, un kas būs tava sieva vai tavs vīrs, vai...saprotiet, viņi par to nedomā. Viņi, viņiem ir bērni, par kuriem viņiem ir interese. Tādi nākotnē kļūsiet jūs visi, ja vien būs nākotne. Saprotat?

74 Un vēlāk mēs redzam to puisi ar, iespējams... Varbūt viņš pat neapprecējās. Un tomēr viņš bija liels priekšnieks. Un viņš sēdēja uz...

75 Un kā tas ir Jeruzālemē pat šodien, viņi ietur maltīti uz mājas jumta, šajā dienas daļā, kad atnāk vēsums, ārā vakarā.

Un mēs ieraugām citu personāžu, kurš ir attēlots līdz ar viņu: ubagu.

76 Un tas cilvēks, kas bija audzināts cienīt savu tuvāko un darīt otram tā, kā jūs gribat, lai darītu jums. Redziet, noraidot to Kristus aicinājumu, galu galā... Šķiet, ka zēns, kas ir audzināts tādā namā, ka viņš nekad no tā neatkāpsies, taču viņš atkāpās. Viņš atkāpās.

77 Un tur pie vārtiem gulēja kāds cilvēks, kuru sauca Lācars, kas lūdza viņam barību, taču velti. Viņš būtu apēdis drupačas, kuras tas notrausa no galda, pat ne ubagam, bet suņiem. Un viņš bija aplāts ar vātīm. Bet tas cilvēks bija tā noslīpējies augstākajās aprindās, ka viņam vairs nebija līdzjūtības. Viņš bija kļuvis nejūtīgs, jo viņš bija noraidījis to Kristus piedāvājumu.

78 Un varbūt reiz vakarā, šajā reizē, uzsaucot savu tostū ar lieliskiem vīniem un ar dārglietām apkārtām jaukām sievietēm viņam apkārt, un ar citām tādām lietām, ar visu, ko vien varēja vēlēties viņa sirds un...uzsauca tostus. Pie vārtiem gulēja ubags.

79 Un vēl pirms rītausmas atnākšanas, nākamajā rītā, viņš bija ellē, brēca, lai atnāk tas Lācars un samitrina viņam mēli. Scēna bija mainījusies.

80 Un jūs ievērojāt, kad viņš sacīja: "Ābrahāma tēv," lūk, viņš joprojām atcerējās, ka Ābrahāms bija ebreju tēvs. Viņš sacīja: "Ābrahāma tēv, atsūti to ubagu Lācaru šurp ar ūdens pilīti uz pirksta, lai es samitrinātu savas lūpas. Šīs liesmas ir mokošas," sacīja viņš.

81 Un viņš sacīja...un Ābrahāms sacīja: "Tas...es nevaru to izdarīt," dažos vārdos. "Un turklāt, saproti, tev dzīvē bija tava iespēja."

82 Kad viņam tā bija? Kad Jēzus sacīja: "Seko Man." Taču viņš to noraidīja. Viņš aizgāja pa tādu ceļu, lai varētu kļūt bagāts. Un ar to viss ir kārtībā, nav nekā slihta tajā, lai nopelnītu naudu, taču, kad tu to dari, seko Jēzum. Saprotat? Bet viņš aizgāja pa citu ceļu, līdz ar pūli.

83 Un jūs ieraugāt, ka viņš pateica un... Ābrahāms pateica: "Un turklāt starp tevi un viņu atrodas liels bezdibenis, kuru neviens cilvēks nav šķērsojis un nekad nešķērsos. Tie, kas atrodas tur, nevar atnākt šurp, bet tie, kas ir šeit, nevar nokļūt tur. Tas ir noteikts. Neviens nav pārgājis un nepāries."

84 Turklāt ieklausieties viņā. Tad viņš sagribēja kļūt evaņģēlists. Tas aicinājums, kuru Jēzus

bija viņam piedāvājis – sekot Viņam, piedāvāja būt dvēseļu iekarotājam, kad viņš bija jauns, tas atkal pie viņa atgriezās. Viņš atcerējās, ka viņam bija vēl pieci brāļi tur uz zemes, un viņš negribēja, lai viņi nonāk tajā vietā.

85 Viņš sacīja: “Tad sūti tur Lācaru, lai pateiktu maniem brāļiem, lai viņi neiet pa šo ceļu.” Citiem vārdiem: “Lai pieņem aicinājumu: 'Seko Man.’” Saprotat?

Taču viņš sacīja: “Viņi...viņi to neizdarīs.”

86 Tas sacīja: “Jā, ja kāds augšāmceltos no miroņiem kā Lācars, un aizietu uz turieni, un viņiem izstāstītu.”

87 Jūs saprotat, tas parāda, kad pēc tam, kad mēs nomirstam, mēs turpinām apzināties. Viņš atcerējās. Ābrahāms sacīja: “Dēls, atceries, tavās dienās.” Saprotat? Jūs joprojām atceraties. Jūs nezaudējat savu atmiņu. Jūs atceraties.

88 Un tās atmiņas, kuras droši vien bija tam cilvēkam...un tomēr pat tajā vietā viņš atcerējās to iespēju, kura viņam bija, kad viņš izdzirdēja Jēzu, kas sacīja: “Seko Man.” Taču sekoja nepareizajam cilvēkam, nepareizajam pūlim. Viņš nokļuva nepareizajā kompānijā un nonāca nepareizajā vietā, galu galā nokļuva nepareizajā Mūžībā; būt iznīcinātam tajā Dienā, uz visiem laikiem prom no Dieva.

89 Jēzus arī pateica ļoti satriecošus vārdus: “Kaut arī kāds augšāmceltos no miroņiem un atgrieztos, tomēr tas viņus nepārlicinātu. Jo viņiem ir Mozus likums, un, ja viņi tajā neklausīsies, tādā gadījumā viņi neklausīsies, kaut arī kāds augšāmceltos no miroņiem. Viņus tas nepārlicinās.”

90 Kāpēc? Kāpēc? Vai kaut ko tādu sacīja likums? Jā. “Dariet citiem tā, kā jūs gribētu, lai viņi dara jums.” Un viņš bija dzīvojis zem likuma. Bet viņš ļāva nomirt pie vērtiem ubagam. Saprotat? Viņš...viņš bija dzīvojis zem Dieva baušļiem, un tomēr viņam neizdevās ieraudzīt to vareno Mūžīgo Dzīvību.

91 Bērniņi, jūs katrs man esat kā mans. Jūs katrs man esat gluži kā mani dēli un meitas. Vienā ziņā tā arī ir, saprotiet, garīgi runājot. Tā tas ir. Tas Kungs Dievs ir līcis...līcis man rūpēties par jūsu dvēselēm, jo jūs nākat, klausāties mani. Jūs man ticat. Saprotat? Un no vienas puses jūs esat mani dēli un meitas. Tā tas ir.

92 Vienmēr atcerieties, Dieva baušļu ievērošana, tā ir liela lieta. Būt uzaugušam labā namā, tas ir mantojums no Dieva. Un būt jaukiem bērniem ar tādām personībām, kādas ir jums, ir labi. Ir brīnišķīgi būt izglītotam. Ir jauki pat dzīvot šajā brīvajā valstī. Mums ir daudzas lietas, par ko varam būt pateicīgi.

93 Taču ir viena lieta, kuru jūs vienkārši nevarat pārmantot. Jums Tas ir jāpieņem. Tā ir Mūžīgā Dzīvība. Un jūs to izdarīsiet tikai caur sekošanu Jēzum, caur dzimšanu no augšas. Nepalaidiet to garām.

94 Tāds neliels stāsts, kuru es reiz dzirdēju, par kādu vīru, ak, viņš bija nabags. Un viņš...viņš vienmēr gribēja... Tā ir tāda kā neliela pasaka. Tomēr es to vienmēr atceros. Un reiz viņš noplūca puķīti. Un tā bija burvju puķīte, un tā puķīte viņam atbildēja un sacīja: “Visu savu dzīvi tu esi bijis nabags.” Tā sacīja: “Tagad prasi, ko vien vēlies, un tas tev tiks iedots.”

95 Viņš sacīja: “Lai tas, lūk, kalns atveras, un es varu tur ieiet un atrodu tajā kalnā zeltu.”

96 “Labi,” tā sacīja, “bet tev būs jāņem mani līdzi, lai kur tu neietu. Saproti? Tev būs jāņem mani līdzi, lai kur es nebūtu, tad tu vari prasīt, ko vien gribēsi.”

97 Viņš pienāca pie kalna, un kalns atvērās, un viņš iegāja iekšā. Tur bija plaukti pilni ar zeltu un dimantiem, kā ir teikts tajā nelielajā pasakā. Viņš nolika to puķīti uz...uz kāda galda, tas ir, uz akmens. Un viņš traucās un sagrāba lielu dārgakmeni, un viņš sacīja: “Man ir jāaiziet un jāparāda to maniem draugiem. Un tagad es esmu bagāts vīrs. Tagad man ir viss. Man tas ir jāparāda.”

98 Bet tā puķīte sacīja: “Bet,” sacīja, “tu esi aizmirsis pašu galveno.”

99 Tad viņš metās atpakaļ un paķēra, sacīja: “Nu ko, varbūt es...es paņēmu kādu zelta gabalu. Es paņēmu kādu sudraba gabalu.” Un tā viņš sacīja: “Es...es pasteigšos, lai pastāstītu cilvēkiem, cik es esmu bagāts un kā tik visa man nav.”

100 Un viņš metās pie durvīm, bet puķīte sacīja: “Bet tu aizmirsi pašu galveno.”

101 Un tā viņš atkal metās atpakaļ. Viņš sacīja: “Šeit atrodas visvisādi materiāli.” Viņš pacēla kādu akmeni. Viņš sacīja: “Es aiziešu, paņēmu šo akmeni un parādīšu cilvēkiem, no kāda veida akmens ir izveidots šis kalns, lai es varētu atrast ceļu atpakaļ uz to.” Saprotat?

102 Un viņš metās ārā pa durvīm, bet puķīte sacīja par...pēdējo reizi: “Tu esi aizmirsis pašu galveno.”

“Ak,” viņš sacīja, “ak, aizveries.”

103 Redziet, viņš to vairs negribēja dzirdēt: “Esi aizmirsis pašu galveno,” un viņš izskrēja pa durvīm. Un, kad viņš to izdarīja, durvis aiz viņa aizvērās, bet puķīte palika tur iekšā. Tas galvenais bija tā puķīte. Saprotat? Tas galvenais bija tā puķīte.

104 Pirms daudziem gadiem, kad biju jaunietis, tāds kā jūs šobrīd, strādāju šeit lopu fermā, kas ir vīrs Fīniksas. Es izlasīju kādu stāstu par atradnēm, rakstu par kādu zelta meklētāju. Toreiz šeit nebija nekādu ceļu, tikai nelielas smilšainas takas. Viņi joprojām šeit daudz ņemas ar zelta meklēšanu, jūs zināt.

105 Taču tas zelta meklētājs bija atbraucis un bija atradis daudz naudas un...atradis daudz zelta. Un atceļā viņš apstājās kādā būdīnā, kas trāpījās ceļā. Un viņam līdzī bija suns, un šo...šo suni viņš piesēja ārpusē. Bet tajā naktī viņam sekoja kāds laupītājs, lai dabūtu to zeltu. Tas bija paņēmis to zeltu senā spāņu šahtā, un tas viņam bija līdzī. Un suns sāka riet.

106 Bet tas cilvēks negribēja, lai suns viņu traucē. Viņš sacīja: “Aizveries!” Viņš sacīja: “Rīt es aizvedīšu to uz pilsētu. Un es...” Tāda bija šī stāsta morāle. “Un es to nosvēršu un kļūšu par bagātu vīru. Un es nopirkšu greznas mašīnas. Un man būs visvisādas sievietes un lielas ballītes. Un es kļūšu par bagātu vīru, jo esmu atradis to zemes gabalu. Man tagad ir zelts, daudz zelta.” Un sacīja: “Es...”

107 Un, kamēr viņš mēģināja aizmigt, suns turpināja riet, jo suns redzēja, ka tuvojas laupītājs, pielavās, gaidīdams, kad zelta meklētājs aizmigs.

108 Viņš atkal piecēlās un atkal sakliedza uz suni, sacīja: “Nu, aizveries!” Bet nabaga suns smilkstēja un gribēja brīdināt savu saimnieku, ka briesmas ir tuvu...ir tuvu. Un, kad viņš...

109 Tad suns atkal ierējās, bet tam zelta meklētājam bija šautene. Viņš negribēja, lai viņam traucē, tāpēc viņš piecēlās un suni nošāva. Un tai naktī zelta meklētāju nogalināja laupītājs. Visi viņa iedomātie sapņi nedeļa viņam nekādu labumu. Kāpēc? Viņš apklusināja to balsi, kas viņu brīdināja.

110 Neviens nemēģinātu izdarīt kaut ko, bērniņi, nekad nespētu izdarīt kaut ko nepareizu, ja būtu uzaudzināts tādā veidā kā jūs, ja vien jūs jutīsiet, ka kaut kas saka jums to nedarīt. Lūk, nekad

neapklusiniet to balsi, kas jūs brīdina.

111 Un vienmēr atcerieties, pieņemiet to Balsi, kas sacīja: “Seko Man,” un jums vienmēr sanāks pareizi. Es ticu, ka jūs tā darīsiet. Es esmu par jums pārliecināts. Bet tikai vienmēr atcerieties, ka Jēzus, tā Balss, šovakar ir dzīvs uz zemes.

112 Tieši tāpat kā katra balss un katrs vārds, kuru mēs izteicām, turpina dzīvot, kad tā balss skan radio ēterā. Tas... Saprotiet, jums šeit ir raidītājs, kas to sūta. Jūs esat tas raidītājs, kas to sūta. Lūk, ir vajadzīgs uztvērējs, lai to uztvertu.

112 Un Jēzus bija Dieva Vārda Raidītājs, jo Viņš bija Dieva trīsvienība kļuvusi redzama vienā Cilvēkā. Viņš bija pilnīgs Dievs un pilnīgs Cilvēks.

113 Un Dieva trīsvienība, Dieva trīsvienības atribūti kā Tēvs, Dēls un Svētais Gars, bija redzami tajā vienā Cilvēkā, Jēzū Kristū. Tāpēc, lūk, Viņš bija Vārds.

115 Un Viņš bija tas Raidītājs, kas pateica: “Kas Manus Vārdus dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir Mūžīgā Dzīvība.” Saprotat? “Patiesi, Es jums saku, kas Manus Vārdus dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir Mūžīgā Dzīvība.” Lūk, tas Vārds bija izgājis no tā Raidītāja. Reiz Viņš pateica: “Patiesi, Es saku jums, ja pateiksiet šim kalnam: 'Kusties,' un nešaubīsieties savā sirdī, bet ticēsiet, ka notiks pēc jūsu vārdiem, tad būs jums tas, ko pateicāt.”

116 Un tā, ja vien jūs varat būt uztvērējs, kas uzņemat To caur kaut kādu vadību, kas ir jūsos, ar ticību, tad tas ievedīs jūs Dieva ciklā, uz jaunu Dzimšanu un lai piedzimtu no augšas. Tad jūs vienmēr būsiet pievienoti, lai dzirdētu to Balsi, kura jūs vienmēr brīdinās, kad priekšā būs briesmas. Kad ir slikti, notiek slikti, Viņš vienmēr tevi brīdinās. Un tad, tā vietā, lai reiz kļūtu tāds kā tas jaunais, bagātais zēns, par kuru mēs runājām, kļūstiet par tādiem cilvēkiem kā apustulis Pēteris, Pāvils vai jebkurš, kas ieguva dvēseles Jēzum Kristum. Dariet šādi, bērniņi.

Vai varam palūgt?

117 Kungs Jēzu! Jaunatne, rītdienas vīrieši un sievietes, ja vien būs rītdiena. Mums ir jāapmāca viņi, Kungs. Mēs jutām to nastu apmācīt viņus tā, it kā būtu rītdiena. Ja tās nebūs, tad šodien ir tā diena.

118 Un turklāt, Tēvs, mēs zinām, ka neviens nav pieņemams Tavās acīs. Nekāda miesa nevar pagodināties. Nekāda izglītība, lai arī cik labs tas viss nebūtu, nekādi labi darbi, nekādas reliģiskas iestādes, nekāda psiholoģija, nekas nevar apliecināt Dievu, to var tikai Svētais Gars. Viņš ir tā Ierīce, Pats Dievs Mūžīgās Dzīvības formā, kas var atnākt pie mums individuāli. Un mēs esam par to pateicīgi.

119 Tas patiešām tika izteikts, kad Pēteris izteica savu apliecinājumu. Jēzus pateica viņam: “Miesa un asinis tev nav to atklājušas. Tu neiemācījies to garīgajā seminārā. Tu neiemācījies to kādā skolā.” Tas ir kaut kas personīgs, kaut kas, kas ir jāsaņem katram indivīdam. Tu pateici: “Uz šīs klints Es būvēšu Savu draudzi, un elles vārti nespēs to uzvarēt.” Mēs esam pateicīgi par to, Kungs.

120 Tā Balss joprojām ir dzīva šovakar. Un joprojām ir posteņi, priekšposteņi, uztvērēji, uztveršanas stacijas, caur ticību, kas ir spējīgi uztvert Viņu. Mēs lūdzam, lai ikviens no šiem jauniešiem uztver To, Kungs, savā sirdī. Un atcerieties, ka ne tas, ko viņi dara, ir labs, bet viņu... Dievs netiesā mūs pēc tā, ko mēs darām, bet pēc tā, ko mēs esam pieņēmuši. Mēs esam glābti caur mūsu ticību, nevis caur mūsu darbiem. Tāpēc mēs lūdzam, Debesu Tēvs, lai viņi tagad ierauga šo redzējumu un ierauga, un sadzird to vareno Mūžīgo uzaicinājumu: “Seko Man.”

121 Lai katrs no viņiem, Kungs, novērsas no visa pasaulīgā, no šīs mirstīgās, bārkstainās dzīves. Un šovakar viņi ir šeit, viņiem ir zeltaini gaiši mati, un dažiem melni mati un tumšas acis, un zilas acis, šobrīd viņiem ir tas vislabākais, kas vien būs.

122 Un kā sacīja tas lielais rakstnieks: “Piemini savu Radītāju savā jaunībā, pirms tās ļaunās dienas nāk. Tad tev tās nepatiks.” Kā, Kungs Jēzu, Tu pateici Pēterim: “Kad tu biji jauns, tad cēlies un gāji, kur gribēji. Kad kļūsi vecs, tad cits tevi vedīs, kur tu negribi.” Lai viņi atceras: “Tagad ir tā diena. Tas laiks.” Dāvā to, Tēvs.

123 Es pieprasu ikvienu no viņiem kā savu paša bērniņu, ikvienu bērniņu, kas atrodas šeit. Es jūtu, ka Tu esi ielicis viņus manās rokās, lai viņus pieskatītu. Es pieprasu viņus visus no sātana un no nāves uz Dzīvību Jēzū Kristū. Āmen.

124 Svētības, jums, bērniņi. Patiešām, Un es vēl atgriezīšos, Billij. Jauki jaunieši, es jūs augsti vērtēju. Brāli Fred, lai Dievs tevi svētī. Lai Dievs tevi svētī, māsa.

Nāc, Seko Man

(Come, Follow Me)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1963. gada 1. jūnijā mājas sanāksmē Toskānā, Arizonas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 63-0601 ilgst 46 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2020. gadā.